

Beslutningsforslag nr. B 94. Fremsat den 19. juni 1992 af Pia Kjærsgaard (FP), Kim Behnke (FP), Tom Behnke (FP) og Aage Brusgaard (FP)

Forslag til folketingsbeslutning

om en kvoteordning for opnåelse af dansk statsborgerskab ved naturalisation

Folketinget pålægger regeringen at fremsætte lovforslag, hvorved der fastsættes en kvoteordning (måltal) for det antal danske statsborgerskaber, der ved naturalisation meddeles

udenlandske ansøgere inden for hvert enkelt kalenderår. Kvoten (måltallet) udgør fra og med kalenderåret 1993 og indtil videre højst 1.000 statsborgerskaber om året.

Bemærkninger til forslaget

Dansk statsborgerskab erhverves af langt de fleste danskere ved fødslen. Sådan har det været i århundreder. Indimellem har der været behov for, at fremmede, der oprindeligt var kommet hertil som gæster, kunne tildeles dansk statsborgerskab eller indfødsret. Det var naturligt nok for mennesker, der efter mange års ophold og integration i det danske samfund gjorde fyldest som nyttige medborgere.

Grundloven åbner mulighed for, at Folketinget ved lov kan tildele statsborgerskab til udlændinge. Det bør naturligvis være en sjældenhed, at dette sker. Oftest bør statsborgerskab først tildeles, når en tilflytter og dennes familie måske i en eller flere generationer har levet her i landet og føler sig så dybt forankrede i det danske samfund, at dansk statsborgerskab er en helt naturlig følge.

Under de skiftende regeringer Schlüter er der sket en stærk lempelse af mulighederne for at opnå dansk statsborgerskab. Nu er det ikke blot mennesker med naturlig tilknytning til Danmark eller Europa, ikke kun mennesker med ønske om at leve sig ind i det danske samfund og dansk kultur; nu er det mange tusinde personer med oprindelse i f.eks. Pakistan, Iran, Irak, Libanon, Marokko, Etiopien, Sri Lanka, Malaysia og Tyrkiet, der rask væk opnår dansk statsborgerskab. Alene ved det seneste lovforslag om indfødsrets meddelelse (lovforslag nr. L 269) fremsatte indenrigsministeren forslag om tildeling af dansk statsborgerskab til 817 udlændinge, hvoraf langt de fleste kommer fra de nævnte lande eller andre afrikanske eller asiatiske samfund.

For den danske befolkning er det en meget farlig udvikling, at man fra regeringens og folketingsflertallets side har bagatelliseret betydningen af at opnå dansk statsborgerskab ved at sætte kravene til ansøgerne yderst lavt.

For eksempel fremgår det af mindretalsudtalelsen i betænkningen over L 269, afgivet af Indfødsretsudvalget den 7. maj 1992, at der blot ved denne ene lov blev tildelt dansk statsborgerskab til 30 personer, der er domfældt for straffelovsovertrædelser, og at mindst 200 personer, dvs. en fjerdedel af de nye danske statsborgere, har levet af skatteyderbetalt offent-

lig hjælp i mere end sammenlagt 6 måneder inden for de seneste 5 år.

Fremskridtspartiet har i årevis markant advaret imod denne tendens. Dansk statsborgerskab må og skal ikke blive et samlebåndprodukt, der uddeles til tusinder af ansøgere. Dansk statsborgerskab er en kæmpemæssig og værdifuld gave, der kun bør tildeles en snæver kreds af mennesker, der hævet over al tvivl vil bestræbe sig for at leve i harmoni med og til gavn for det danske samfund. Ethvert samfund må værne og beskytte sig selv. Et af midlerne hertil er at vise den yderste forsigtighed med tildeling af statsborgerskab til fremmede. Det er et almindeligt anerkendt princip overalt i verden. Men i Danmark er udviklingen ved at løbe helt af sporet.

Det er på denne generelle baggrund, forslagsstillerne fremsætter nærværende beslutningsforslag. Ifølge forslaget pålægger Folketinget regeringen at fremsætte lovforslag om indførelse af en kvoteordning (måltal) for det antal danske statsborgerskaber, der meddeles udenlandske ansøgere ved naturalisation. Kvoten (måltallet) fastsættes fra og med kalenderåret 1993 og indtil videre til højst 1.000 statsborgerskaber årligt.

Forslaget skal ses i sammenhæng med beslutningsforslag nr. B 93 om styrkelse af kravene til opnåelse af dansk statsborgerskab, der samtidig hermed er fremsat af forslagsstillerne.

De to forslag indebærer dels en kvantitativ forbedring ved at indføre den nævnte kvote på højst 1.000 naturalisationer årligt, dels en kvalitativ forbedring, der består i en styrkelse af de individuelle krav, der stilles til ansøgerne. Disse forbedringer bidrager til at afbøde nogle af de væsentlige ulemper, der er resultatet af en årrækkes holdningsløs udlændingepolitik, hvor det politiske flertal har fremmet en udvikling med stærkt accelererende indvandring og væsentlig stigning i antallet af tildelte statsborgerskaber, uden hensyn til at dette er klart stridende mod den danske befolknings ønsker og uden nævneværdige, sammenhængende overvejelser om de økonomiske, sociale og kulturelle konsekvenser i samfundet.

Denne holdningsløshed har som allerede påvist navnlig været markant under regeringerne Schlüter, og resultatet har da også været, at Danmark i Poul Schlüters statsministertid er rykket mere radikalt i retning af at blive et multietnisk, multireligiøst og multikulturelt samfund end i nogen tidligere epoke i Danmarkshistorien. Denne udvikling har vel at mærke fundet sted, uden at det politiske flertal på noget tidspunkt har været villig til at forelægge sin udlændingepolitik for befolkningen. Tværtimod har man fra dette flertals side afvist Fremskridtspartiets mange opfordringer og det helt konkrete forslag om at lægge spørgsmål om udlændingepolitik ud til folkeafstemning.

Der er imidlertid ingen tvivl om, at det nu er et stort og voksende befolkningskrav, at lovgivningen om udlændinge på en række væsentlige områder underkastes forbedringer. Det er ikke i det lange løb acceptabelt, at regeringen og det politiske etablissement er i opposition til befolkningens flertal. Både nærværende beslutningsforslag og det samtidig hermed fremsatte forslag til folketingsbeslutning om styrkelse af kravene til opnåelse af dansk statsborgerskab tjener til en sådan tiltrængt forbedring af lovgivningen.

Fra justitsministerens side er fra tid til anden anført ønsket om indførelse af kvoteordninger i forbindelse med behandlingen af regler om flygtninge og indvandrere. Således har ministeren ved en række lejligheder – senest i et interview i tidsskriftet *Exil*, 1992, 1. årgang, nr. 1, p. 18, taget til orde for en samlet kvote for indvandrere, flygtninge og familiesammenføringer. Justitsministeren udtaler i interviewet bl.a. følgende:

»... Det, jeg mener man bør diskutere, er en samlet kvote for indvandrere, flygtninge og familiesammenføringer. Altså enhver art af opholdstilladelse/grundlag, der gives i Danmark. Men altid sådan, at det sker med fuld respekt af flygtningenes rettigheder. Danmark ville aldrig nogen sinde kunne etablere et kvotesystem, der tilsidesatte flygtningenes krav på beskyttelse, når de melder sig ved den danske grænse.

Jeg erkender fuldt ud, at et sådant system vil kunne blive meget svært at administrere, og at systemet ikke er enkelt. Men det ville have den fordel, at det ville tvinge danske politikere til at tage stilling til, hvor stort et antal udlændinge man hvert år fandt det rigtigt at give et opholdsgrundlag i Danmark.

Nærværende beslutningsforslag er kun et forsigtigt første skridt i den retning, justitsministeren nu – som

ofte før – har peget, idet forslaget alene omfatter antallet af tildelte statsborgerskaber. Forslagsstillerne deltager meget gerne i en yderligere lovgivning, ved hvilken der indføres generelle kvoteordninger også for antallet af flygtninge, indvandrere og familiesammenførte, uanset om disse søger dansk statsborgerskab.

Forslagsstillerne finder i øvrigt, at det er beklageligt, at justitsministeren nu efterhånden i en årrække har ventileret ønsker om kvoteordninger uden nogen sinde at uddybe sine synspunkter, tage lovinitiativ eller blot orientere sig hos Folketingets partier om, hvorvidt et flertal kunne tilvejebringes for at arbejde mere detaljeret med at fastsætte kvoter. Det er naturligvis en helt uholdbar samfundstilstand, at indvandringen finder sted, uden at nogen ansvarlige politikere ønsker at tage stilling til, hvor stort et antal udlændinge man ønsker at give opholdsgrundlag i Danmark, og regeringen kan ikke ansvarsfraskrive sin passivitet ved, at justitsministeren i ny og næ antyder, at han er i opposition til regeringens officielle udlændingepolitik.

En lovgivning som den i dette beslutningsforslag foreslåede sikrer, at det ikke længere alene er ansørgernes kvantitative behov, der styrer antallet af meddelte statsborgerskaber. Der fastsættes ved den foreslåede lovgivning en kvoteordning (måltal) på – indtil videre – højst 1.000 statsborgerskaber om året.

Folketinget kan naturligvis til enhver tid forhøje eller reducere kvoten på grundlag af indhøstede erfaringer, ligesom fastsættelse af en kvoteordning ikke kan forhindre, at regeringen fremsætter forslag om naturalisationslove for et større eller mindre antal ansøgere end den fastsatte kvote. Når forslaget er vedtaget, vil der imidlertid herved være fastsat et måltal, som ansvarlige myndigheder helt naturligt vil bestræbe sig til det yderste for at overholde.

Opbruges kvoten i et kalenderår, vil dette ikke være til hinder for, at de pågældende ansøgere opnår naturalisation i et efterfølgende kalenderår.

Anvendelsen af kvoteordningen bør ske i et snævert samarbejde mellem Folketinget og indenrigsministeren, idet der bl.a. kan tilrettelægges løbende konsultationer, der sikrer, at man ved behandlingen af ansøgninger i administrationen og i Indfødsretsudvalget navnlig tilgodeser ansøgere, der kan tilføre det danske samfund værdifulde bidrag, f.eks. på det erhvervsmæssige, uddannelsesmæssige eller andre væsentlige områder.